



LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

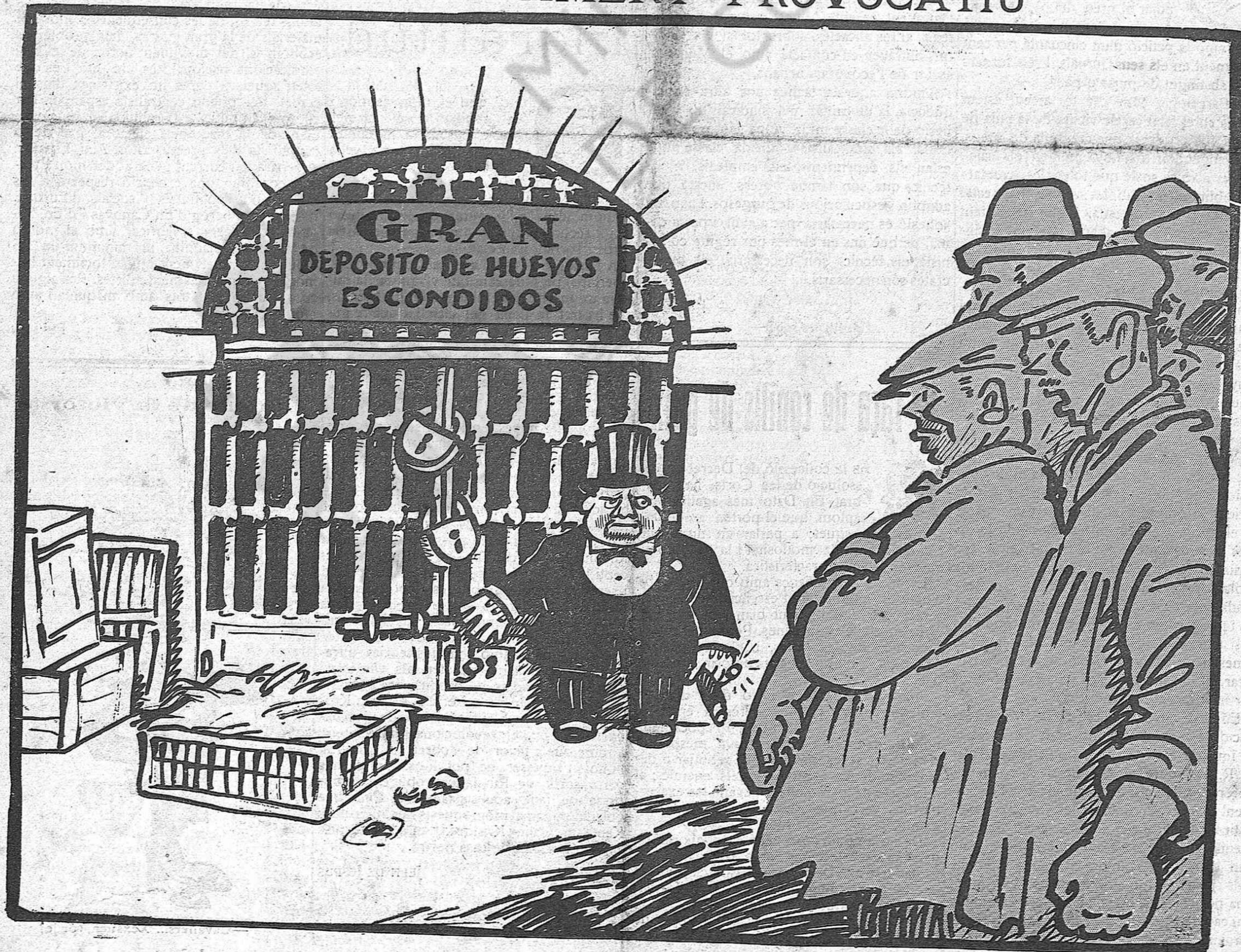
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'ACAPARAMENT PROVOCATIU



—Ah, sí?... Es dir que «amagats», eh?... Ens ho farem, doncs: tants a tants

L'imperi enfonsat

Per primera vegada d'ençà que don Alexandre Lerroux va establir-se políticament a Barcelona, el seu partit renuncia a presentar candidatura per les majories. Un acord recent de la Junta Municipal ha designat com a candidats per les minories de la circumscripció de Barcelona al capítol del partit i al seu tinentloc.

En aquesta renúncia a la conquesta de les majories, hi ha la confessió del decapament, millor dit, de la extinció del partit lerrouxista. Com a partit de massa, com a força popular, el lerrouxisme ja no existeix a Barcelona. De l'edifici alçat a començament del nou segle, ja no en queda altra cosa sinó els bastiments. Un Estat Major de prohoms i prohomenets, i algunes «classes de tropa» constituïdes per empleats municipals. Això és el lerrouxisme de avui. Dels suculents banquets polítics d'altres dies, només en queden les engrunes. Però l'Emilià Iglesias, que és un home arplegador, s'ha conformat a arplegar aqueixes engrunes, tenint en compte que una engruna en forma d'acta de diputat a Corts, fa encara de bon menjar.

El partit radical, que ha estat sempre un partit local barceloní, es troba en liquidació. Ha perdut la carn viva del poble obrer i li queden tan solament els ossos de l'esquelet partidista. Es podria escriure una novel·la històrica, amb capítols tràgics i amb capítols picarescos, que es podria titular «Vint anys o la vida d'un prestidigitador polític». L'imperi del Paral·lel s'ha desfet, però encara es pot constituir amb les seves ruïnes un petit feueu parlamentari per a l'emperador destronat i per al seu antic company de glòries i de fadigues.

Salaries i preus

S'ha produït un fet que podria iniciar una nova acció sindicalista. Els flequers han intentat pujar el preu del pa, i els seus obrers els han menassat, si ho feien, amb la petició d'un cinquanta per cent d'augment en els seus jornals. I els forners s'han abtingut de pujar el pa.

A Barcelona, com per tot arreu, estem tancats en el fatal cercle viciós de la puja de salaris que produeix una creixuda de preus, per a engendrar una nova puja en els salaris. Per això se sosté que totes les aventades obtingudes amb les vagues han estat anulades per la carestia, i que per lo tant l'obrer viu pitjor que abans. Malgrat el sindicat—volen dir. No, no és tant absoluta la proporció de salaris i de preus. Els jornals han augmentat en un cent per cent, i en alguns oficis més. Els preus s'han pujat en un setanta cinc per cent globalment. Afegeixi's que en una casa obrera, generalment, entra més d'un jornal, i es comprendrà que a Espanya—a l'extranger, no—en la cursa de preus i de salaris, encara triomfen aquests, sense haver-se agotat les possibilitats de noves demandes.

Per aquest cantó estem millor que en altres països, on s'ha arribat al màxim de concessions, negant-se ja els industrials a tota petició obrera, i intentant iniciar una baixa en els jornals, aprofitant les crisis industrials. Mes la carestia desfà tot el triomf obrer. No anula els salaris, però els desvirtua, i la vida proletària segueix essent gairebé tant migrada com abans. Es clar que això ratifica les teories comunistes, evidenciant que dins el sistema capitalista no's pot aconseguir el benestar obrer, però l'acció obrera pot deturar tot lo que sigui alça artificial, produïda per la voracitat dels industrials.

En el Congrés Sindicalista de Madrid se decidí la vaga d'estadants, però la repressió va impedir aquella acció, i l'Estat va dictar el R. D. sobre els lloguers. Ara són els obrers forners els que impedeixen l'encariment del pa. ¿Perquè, doncs, no han de persistir els sindicats en aquesta acció, complementària de la de les vagues? ¿Perquè no van d'anar en aquesta creixença indirecta dels jornals? Lluiten, triomfen, asseguruen una pesseta més, dues, en la seva economia al cap de poc temps un alçament dels preus tornen a transtornar el seu pressupost. ¿Per

què, produint se automàticament aquest fet, no el desvirtuen, afermant el guany conseguit, deturant els preus?

El clar que aquesta tasca no té la simplicitat d'una vaga, però amb la tàctica dels obrers forners s'haurien pogut evitar la pujada de la llet, per exemple. Ningú com els obrers vaquer saben si els jornals que els hi donen i el preu dels forratges autoritzen l'augment recent. Aquest exemple podria tenir, altres eficàcies, sobre tot si els sindicats entraven en contacte amb el Municipi, sector de l'economia urbana.

Tindria aquesta tàctica una altra conseqüència, la de captar pel sindicalisme l'adhesió de la classe mitja. ¿Que tant se'ls endona, als sindicalistes? En la classe mitja estan els dependents, els empleats, molts tècnics que són també obrers, encara que adoptin gesticulacions de burgesos. I aquesta adhesió és necessària per a avui, i per a demà, perquè fins en el més pur règim comunista, els tècnics són necessaris, els buròcrates són necessaris.

PARADOX

La raça de conills de guix

AMB la concessió del Decret de dissolució de les Corts, ha recobrat En Dato més agalles i un aplom, que el porten a adoptar actituds pinxesques; a parlar en un tò que contrasta amb la modositat i la parsimònia que són la seva característica.

La prova de confiança amb que se l'acaba d'investir ha modificat essencialment el seu caràcter. Res d'ungüent blanc, ni vaselina, ni de substàncies anodines. Pebre del rabiós i mostaces de les fortes, per a tot menjar. Al pa, pa, i qui no estigui conforme, que ho deixi.

Així vé parlant en Dato d'un dies an aquesta banda. Quina diferència entre el posat en que el veiem ara, i l'apocament, l'ombra de modèstia que posava mesos enrera en les seves paraules, al rebutjar o defensar-se de les escames dels enemics; al oficiar-se de pare-pedaç, davant les exacerbacions verbalistes del seu company Bergamín.

De no portar aparellada la convocatòria per a noves eleccions, amb prou feines si es parlaria del Decret de dissolució, que és encara tema obligat de totes les informacions periodístiques de caràcter polític.

La celebració de les eleccions treu de pollagüera als bàndols polítics. El fet de que

disposi En Dato de la màquina electoral, trastoca als demés partits, que veuen en la propera lluita (?) compromesa la seva existència.

L'esverament que en els rengles polítics s'observa, contrasta amb l'aire de perdonavides que ha pres En Dato, que amonesta y renya; talment sembla com si estés investit d'un poder sobrenatural. Que menassa amb les més severes sancions a quants, de grat o per força, no li facin acatament.

En Dato—no cal dir-ho—se les promet molt felices. Tot, al seu entorn, li somriu. Una atmòsfera d'optimisme i de confiança en la victòria, embolcalla els seus pensaments.

—En el partit conservador hi ha lo bó i millor de cada casa—ha afirmat, contestant a un manifest de les joventuts mauristes.

Amb aquesta fe en el pervindre camina En Dato cap a les eleccions, en les que espera obtenir una considerable majoria d'actes.

Per a lo que pugui ésser, i al objecte de que ningú es cridi a engany, ha dit lo que espera dels diputats, un cop sortits de les urnes. Al senyalar el deure dels pares de la pàtria, elegits per obra i gràcia del favor ministerial, ha dit En Dato:

—La majoria en que el govern s'apoiï ha de tenir un sol programa i una sola disciplina, acatant una quefatura sola. Els partits tenen un quefe, i aquest els dona les normes.

Més que disciplina, pretén En Dato una obediència i una resignació cegues.

A Madrid no saben com s'anomenarà als que es subjecten a la línia marcada per En Dato.

Aquí, els diputats que fan semblants papers, tenen un nom.

Els diem conills de guix.

B. DE R.

Ingratitud

D'ENÇÀ que el món és món i va trepitjar-lo el primer home, existeix la ingratitude humana. Es ja cosa vella que l'ambició, a l'arribar al cim, dona una puntada de peu a l'escala que li ha servit per a enfilar-se. Tothom alaba a l'inventor de les truites i ningú recorda a qui va dur les gallines. Cria corbs i l'arrencaran els ulls.

A Espanya tots som avençats, demoleïdors, llibertaris, però deixem que visqui en la misèria un mestre tan eminent com En Nakens, que ha tret la llana del clatell a quatre generacions d'espanyols. Amb la centèsima part de lo que els catòlics donen per a construir temples n'hi hauria prou per a donar a En Nakens un vjure regular. Però els avençats preferim gastar-nos els diners en pistoles automàtiques.

Segons les noves teories dels dictadors de Moscou, res s'ha d'agrair als que s'han jugat cent vegades la vida dalt d'una barricada en defensa de la llibertat, ni als que han lluitat amb la ploma o amb la paraula per a la lliberació de l'obrer, ni als que han deixat trossos de pell entre els arsos del camí per a desbrossar-lo i fer-hi possible el pas de la Revolució. Moscou ho ha dit: Qui no accepti la dictadura d'En Lenin és un rebel·l i serà tractat com un burgès. Tot quan s'ha fet durant els darrers segles en favor de la Llibertat i de la Democràcia, ha sigut tasca inútil.

I conseqüents amb aquestes teories ultramodernes que tant encanten als vius i que deixen boca-badats als babaus, ara a Rússia deixen morir en la misèria al príncep Kropotkine i sa filla. L'autor il·lustre de *La conquesta del pa*, el revolucionari impenitent, l'home que a favor de l'obrer ha sacrificat honors i riqueses, no pot lograr un permís per a sortir de Rússia, on l'obliguen a morir-se de fam, aquests famosos *Cinc* que volen dominar al món; aquests Lenin, Trotsky Kamenev, Stalin i Kristinski, tan admirats pels *enfans terribles* de casa nostra.

JEPH DE JESPU

La màquina de fer diputats i senadors



IRAT des de Madrid, i sobre tot des de certs edificis oficials madrilenys, tot el problema polític d'Espanya en els darrers anys, es redueix a l'esforç per a posar altra

vegada en bon estat de funcionament l'antiga i acreditada màquina de fer diputats i senadors. Els homes de la restauració borbònica, En Cànovas i En Sagasta, havien tingut la traça de construir una maquineta admirable per a fabricar ràpidament unes Corts adictes. L'aparell seguí funcionant fins a l'any 1917, en què el moviment militar i la famosa Assemblea de Parlamentaris despariaren la màquina. El fet és que, de aleshores ençà, els Governos no han obtingut aquelles llargues fileres de diputats i senadors que'ls permetien viure tranquils i assolsegats.

Ni el Govern García Prieto, ni el Govern Maura aconseguiren el bon funcionament de la maquineta. Aquelles majories tradicionals s'esvairien. D'aquí han vingut tots els trànguls, trasbalsos i conflictes de la política espanyola en els darrers anys. Tal és la convicció de la majoria dels polítics centralistes, convicció que ha arribat a prevaler en algun opulent estatge de Madrid.

Partint d'aquesta convicció, la solució del problema és cosa fàcil. Tornar a posar en bon estat la màquina espatllada, i tot quedarà arreglat. El Sr. Dato s'ha ofert com a tècnic mecànic-electoral a les Institucions. I les Institucions han acceptat els serveis del Sr. Dato. Veus-aquí, en síntesi, el procés del decret de dissolució.

Aquesta explicació, com es veu, prescindeix de la renovació del món durant els últims temps, de les conseqüències morals i materials de la gran guerra, dels problemes econòmics, del moviment obrer, de les reivindicacions nacionalistes, etc., etc. I és que totes aqueixes coses no existeixen dins el cervell del polític centralista espanyol. Per ell, tota la política està reduïda al funcionament de la maquineta electoral i al de la maquineta dels pressupostos. Així Espanya es separa del corrent general del món i torna a constituir una excepció respecte a les orientacions polítiques i socials d'Europa. El Sr. Dato, hereu d'En Cànovas i d'En Sagasta, es prepara a fabricar amb el motllo de la famosa màquina, un mínim de 225 diputats, completament iguals, totalment homogenis i perfectament adictes. Per alguna cosa estaràn fets tots amb màquina i amb motllo...

FULMEN

L'home de la victòria



—Cavallers... Xexauen, s6c jol

Per lo que ha de servir... Supersticions



A vanitat té encogat an En Dato, que ens sorprèn cada dia amb una nova reforma, demostrativa de com la dentació del Poder li ha capgirat el cervell.

Lo que menys es creu En Dato, és que és etern, i que no hi ha a Espanya qui pugui succeir-lo.

Manies, tot plegat, de vell xaruc. En fet de governants, lo mateix ens té en Dato, que un altre qualsevol, entre els que sostenen a la monarquia.

Aquest furor senil que ha sobtat an En Dato, pot preocupar als seus competidors.

A la generalitat del país, el tenen aquestes i altres arrogàncies, del tot indiferent. Vuidir, que no li fan fret ni calor.

Entre els projectes acaronats per En Dato, s'hi compta el restabliment dels alcaldes de R. O. a les poblacions en que la llei permet al govern designar a la persona que hagi de presidir l'Ajuntament.

Si a ma vé, ni ha pensat En Dato seriament en usar d'aquesta facultat.

Així i tot, ha deixat anar el propòsit, sabent que bastava l'insinuació per a avalotar el galliner.

L'amenaça d'En Dato ha produït entre nosaltres el seu efecte.

Els regionalistes, tan interessats en les fluctuacions de la política local, han llençat el crit d'alarma, talment com si del nomenament de l'alcalde dependís la sort de Barcelona.

Em permeto pensar que, a desgrat de lo que digui, no portarà En Dato el seu projecte endavant. *Del dicho al hecho...*

Creurà, potser, que no li convé. Que no val l'assumpte, el petit conflicte que el nomenament d'alcalde promouria.

No per altra cosa, doncs, estic més que segur de que si el nomenava, no passaria res. També li consta an En Dato, al que he de suposar informat de com avui per avui estan les coses, aquí i fora d'aquí.

Els regionalistes faran, del projecte d'En Dato, bandera per a la vinenta campanya electoral.

No arribaran a comoure a ningú. Els problemes que preocupen a la gent, són avui per avui bon xic més importants que el que neix de que degui l'alcalde el nomenament a la *voluntad popular*, o a una R. O.

Sense comptar que lo que en aquest capítol passa, no pot ésser en realitat més curiós.

Ni el govern ni nosaltres—al dir nosaltres volem dir la ciutat—ha notat fins al present, la diferència que va de l'un, a l'altre alcalde.

Si han sigut les institucions les que han tingut necessitat dels serveis dels nostres alcaldes *populares*, han trobat an aquests summissos i obediènts.

El respecte a això i a lo altre... la cortesia...

Si ha sigut el poble, ha pogut veure an els alcaldes *populares*, uns perfectes senyors Marianos, pel estil del que ens abstenim de nomenar.

La prova de que entre un alcalde *popular* i un dels altres no hi ha diferència notable, la tenim en el fet de que posats a nomenar-lo, ens hagim decantat bo-i sempre per les persones escollides abans pel govern.

Una altra raó, perquè deixem d'amoinarnos-hi.

No diu *La Veu* que és impossible governar? Que l'Ajuntament no pot fer res? Que manquen atribucions?

Doncs, a què bregar i disgustar-nos per cosa que no s'ho val?

Si hem de dur-lo a fracassar, val més que ens abstinguem de nomenar-lo, al alcalde.

Preu per preu, és preferible que quedi malament el del govern.



«AQUI US EL DEIXO!»

N dia del mes d'agost, i després d'unes hores de camí saltant recs i nujant marges amb l'escopeta a les mans i amb el goç al costat, m'estava sentat a l'entrada d'una masia, esperant el dinar, i per cert que al volguer fer una festa a la noia de la casa, me digué:

—Les noies de l'Empordà, són per mirar i no per tocar.

Imbuït en mos pensaments, estava contemplant les espargides runes del que fou cèlebre castell de Valdeorà que s'alçava en altre temps imponent i majestuós sobre el turó que davant meu tenia; ja l'imaginació creia veure obrir se la poterna, i baixar-se el pont llevadiç, per a donar pas al castellà, amo de la comarca... quan tot d'un plegat sento que diuen a la porta: «Aquí us el deixo!» i un baiet apreta a córrer. Tots els de la casa, sortiren empaitant-lo amb escambres i pals. I jo'tot esperat els hi diguí:

—Quin mal us ha fet aquest baiet?

—Ens ha deixat el mussol que té a l'ull, puix això ho fa per a curar-se', i ara un de nosaltres, l'arrepellegarà!

Jo me'n vaig enriure i se m'ocurrí de prompte, un dubte:

Quin dels mussols era més mussol: el que tenia a l'ull el que fugia o els que tenien por d'encomanar-se'l i l'empaitaven?...

ORIGINAL REMEI PER A CURAR TRENCATS

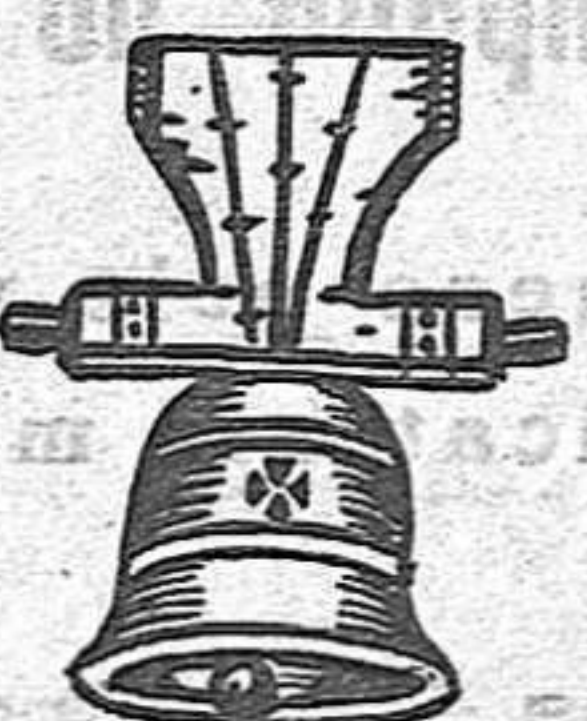
Trobant-me en el poble de Jafre, el juny del 86, vaig entrar-me del remei que usaven aquells senzills pagesos i vaig donar veus de que desitjava presenciar una cura. Pocs dies després se'm presentà un masover meu que patia trencadura i amb molt secret i misteri, me cità per a trobar-nos en la nit de Sant Joan en una propietat nomenada «Bosc gran». Amb l'ànsia natural en semblants casos, tractant-se de costums i supersticions de la nostra gent, vaig esperar l'hora. Abans de mitja nit, vaig examinar-me cap al «Bosc», i vegí una curiosa escena: El dit masover, ajudat per altres dos homes, obrien amb tascons i una maça un roure com la cuixa. Quan estigué badat, hi deixaren els tascons a fi que no es tornés a cloure. Aleshores començaren a pastar argila dintre una conca que portaven, mentre el pacient es descordà les calces i d'una estisorada tallà el troç de camisa que li venia damunt de la trencadura, i ho posaren tot al peu del roure, esperant l'hora amb religiós silenci i el cor oprimí.

Així que se sentí la primera batallada de les dotze, es tregueren les barretines i posant-se un a cada costat del roure, passaren per dintre d'aquest, el troç de camisa, tres voltes, mentre l'un deia: «—Trencat te'l dono!», responent l'altre: «—Curat te'l prenc!» Tot desseguit tregueren els tascons i, cloent-se el tronc, enclougué a dintre el troç de camisa i llavors taparen amb la pasta d'argila les esquardes i senyaren l'arbre tres voltes resant d'aquesta faiso: «Cristo és nat. Cristo és mort. Cristo és resuscitat. Feu que aquest trencat quedi curat, com les llagues de Cristo crucificat!»

Es creïença que si el roure viu—çò que és bastant difícil després de tants martiris—el pacient cura. I si l'arbre es mor, el pacient no té més remei que esperar un altre any. Apar l'extranya manera de curar, és una costum dolenta i perjudicial pels que tenen rouredes.

Al acabar la cerimònia pseudo religiosa-pagana, vegí un troç enllà, un foc i a l'anar a veure-ho, em digueren tot rient que eren altres colles que havien vingut a curar-se, i al voltant d'una gran foguera vaig veure una trentena de pagesos de tota edat i sexe, que tranquil·lament menjaven bunyols i bevien grans tragos d'aiguarent, sense preocupar-se poc ni molt, del perjudici que m'ocasionaven. L'endemà, passejant pel bosc, vaig comptar fins a vint-i-cinc roures dels més bonics, desgraciats. Es tanta la fe que tenien en aquest sistema curatiu, que fins venia gent de vuit hores lluny, per no tenir el remei

TABER



més a la vora, i l'any següent vaig tenir de fer fer un pregó, uns quants dies abans de Sant Joan, proibint l'entrada en el bosc.

No fiant-me del tot, aquell any vaig sortir amb el guarda terres, en la nit de Sant Joan, i quan estavem assentats sota una alzina, fumant un cigarret, vegí llum a pocs passos. Vaig dir al guarda:

—Miquel, veieu aquell llum?

—Sí; — me respongué—mes no's veu ningú, ni se sent cap fressa. Potser serà una ànima en pena? Tal volta la d'aquella pobre minyona que morí a aquí assassinada en temps dels «matiners».

Silenciosament ens apropàrem cap al llum, i vegèrem un veí del poble, agenollat davant d'una mata d'herba falguera, resant devotament. Al tocar les dotze apropà el fanalet a la mata amb gran afany, però s'aixecà de sobte, i posant-se la barretina exclamà:

—Un altre any serà!

Llavors em vaig deixar veure, i al preguntant-li què feia allí, me respongué:

—Senyor, l'herba falguera floreix al punt de la mitja nit de Sant Joan, i el que té la sort de veure-ho, sempre més, té salut i diners.

—No veieu que tot això són falòrnies?— li diguí.

—Digui vostè el que vulgui. Si jo soc viu l'any que vé, hi tornaré.

I després de saludar me desaparegué murmurant una plegària.

CARLES M. DE ESTEVE

La preocupació de don Eduard

Sala del Consell. En Dato ha reunit els seus companys, i acaba d'entrà en matèria: escoltem-lo, que s'ho val.

—Senyors: ben o mal disoltes, les Corts disoltes estan; per lo tant, sobre aquest tema, punt i ratlla, i s'ha acabat.

Ara n'hem de fer de noves, i aquí sí que cal posar tot el nostre magi en premsa, per veure si es surt del pas d'una manera garbosa.

No estan amb mi? —Això ja ho sap: sempre seus, i tiri barra.

—Gràcies. El punt principal és el de la majoria; perquè, jo els parlaré clar, si en les noves Corts no compto amb doscents vint diputats, plego el ram i me la *cuerto*. No vull veure'm, al banc blau, juguet dels uns i dels altres; o governo jo o me'n vaig. M'explico bé?

—Com un llibre.

—Així, doncs, anem al gra. Es precís, costi el que costi, que el sufragi universal es declari a favor nostre i que sense vacil·lar

ens dongui una majoria disciplinada, lleal i disposada a votar-me amb un *si* ben retumbant tot allò que jo li ordeni, sense atrevir-se a mirar si és conforme o no és conforme ni si és negre ni és blanc. Què els sembla?

—Molt bé, magnífic; però com s'ho arreglarà per treure la majoria?

—Molt senzill; ja ho tinc pensat. Vostès són homes d'empenta?

Vostès són lluitadors braus? Vostès tenen els districtes perfectament dominats?

Doncs, amb que cada hù em porti, quan vingui el solemne instant de disputar-se les actes, no més trenta diputats, ja tinc lo que necessito per dũ els meus plans endavant; perquè, comptin, vuit per trenta, doscents quaranta...

—Sí, es clar;

però... —Els peròs no'ls admeto! Entès?.. Queden avisats.

Trenta diputats per barba, i ai del ministre ignorant que no me'ls porti!... que's dongui des de ara per despatxat!

—No obstant, don Eduard, repari que...

—Basta de replicar! Lo dicho, dicho... ja poden

retirar-se. Hem acabat...

S'aixequen els vuit ministres, desfilen sense xistar, baixen lentament l'escala i, ja arribats al portal, s'aturen com vuit automates, es miren un breu instant i, fent una mitja rialla, murmuren juntant els caps.

—Volen dir que el nostre quefe, el pobre, no s'ha guillat?

C. GUMA

Silueta estudiantil



ALT, massa alt, amb espalles de clown, barret i corbatí negres, brunzent i cimbrejant com una oca fugint empaitada, heu's aquí l'eximí fenomen universitari—curiosíssim

exemplar als ulls del zoòleg i de l'humorista—motiu d'aquestes ratlles. Quantes i quantes voltes l'he observat amb atenció primmirada per tal d'endevinar-li el foc misteriós que encén ses pupil·les i li dona un aspecte estrany, aiguabarreig d'infant i de vell. D'infant, perquè ho és. i de vell perquè ho sembla; a més, quan sa faç, innocentment sensual, es contrau i apar que rigui, evocant aquell sátir que hi havia en els jardins epicuris, que bo-i fent obiradís son cap per entre roserars, riallejava grollerament... Però cloquem aquesta cita temptadora i nedem altre cop en la realitat palpitant.

Dintre la Cultura catalana, el nostre heroi és l'únic en lluir ses prodigioses facultats físiques, per quan és capaç, ell ben sol, de amuntejar sens defallir tots els volums de qualsevol Biblioteca que ensopegui al pas. I dic de qualsevol Biblioteca perquè n'és parroquià constant de totes les que's presenten.

El noucestisme ha trobat per fi sa representació plàstica en aquest tipus. Jhonson cerebral amb ulleres de conxa i una pipa jocunde i irreverent. Es rebel, amb tot i son esguard manyac; però un rebel d'empenta, toçut i gairebé us diria anarquitzant. La contradicció és sa tesi i una rialleta irònica és el plom de ses bales...

D'aquest xicot en tinc un fatal presentiment: es farà cèlebre. I el planyo per la feina que l'espera; car, llavors, esdevindrà demagog. I amb els temps que corren, caure en demagogia no s'amotilla al seu tremp poètic *actual*, que el fa viure en un món blau, que ell omple de versos malaltços i discrets, cantant a les nines bibliotecàries, als llacets i sabatetes llurs, amb rims finíssims, que són queixes, que són gemecs de són esperit atribulat.

T. ROIG I LLOP

EPÍGRAMES

A En Ramón dugues caixes al moll li van arribar que tot i anant consignades a nom seu, no va lograr que li fossin entregades, i el per què's veu clarament, doncs resulta qu'el pobre home va perdre el coneixement.

—Mira aquella casa, Esteva...
—I ara, noi! Qui t'ha enredat?
—Però...
—No, home, no és meva: perteneix a don Conrat.

El dibuixant Gabriel sempre em diu que l'Agustina tot i éssent mala veïna és una dona «model».

Sempre i quan és necessari, En Roc diu qu'és propietari. Si li pregunten on són les propietats qu'ell indica, respon: —Tinc, ençar que xica, casa pròpia al altre món.

JOAN PIQUET

Repics

¡Que se repita!

Sembla que els de la «Lliga» estan disposats a reelegir la major part dels seus ex diputats.

Es que no tenen gent nova?

No!... Es de tan bé que ho van fer.

Per la part del colze.

En el Congrés de Itàlia se està discutint la conveniència de aprovar en aquest país la llei del divorci.

Si les dones dels il·lustres aficionats als macarrons són com moltes de les dels pobles d'Espanya, això de proclamar la citada llei serà una cosa insignificant, sinó inútil.

Perquè aquí, de fet, ja existeix el divorci en molts dels nostres matrimonis.

Mercès a l'ignorància, la major part de les dones són més amigues del pare confessor, que del marit.

Continuant la seva política de anxió carcunda, els regionalistes es preocupen actualment de cercar el nom de un jaumí per a posar-lo a la candidatura.

Un candidat jaumí?

Deu ésser per a acabar de fer la pesada.

Que no se'n desfacin! Serà com si diguessim un paquet de rapè entre quatre caliquenyos.

De una carta que En Jaume de Borbón ha escrit a un dels seus súbdits espanyols:

«Presentad a la causa tradicionalista con la bondad indiscutible de las doctrinas que la informan y la patriótica generosidad de las aspiraciones y sentimientos que la inspiran, y hablad de mí como soy y seré siempre, con la gracia de Dios: no como un simple jefe de partido o pretendiente ambicioso de una corona, sino como representante de una comunión inmortal, con lo que estoy plenamente identificado; como R... legítimo y padre amorosísimo del caballeresco pueblo español...»

Aquí només caldria afegir-hi:
I un bè negre amb la cua rossa!

Com sia que ara és moda fer les eleccions a base de *caler*, no serà difícil suposar quins seran els vencedors en la pròxima lluita: els «nouveaux riches».

I tindrem un Congrés constituït per botiguers, fabricants i mantegaires de tota mena; tots els rucs de set soles que no han tingut altre talent que el de fer diners aprofitant-se de la tragèdia mundial.

La gran manera de que el *Senyor Esteve*, dictant lleis, es faci fer la llei.

Fins que el poble, treient-se dels ulls la vena d'imbecilitat que porta tant temps hà, es faci fer la seva llei a cops de escombra.

Candidats del Partit Radical per Barcelona?...

Alexandre Lerroix i Emilià Iglesias.

Iglesias?... Lerroix?...

Ai, ai!... Els tinc presents i no sé de què.

Em balla... em balla pel cap que els conec d'alguna cosa.

En Cambó ha fet declaracions respecte al moment polític.

En Cambó ha dit...

Però...—la veritat sia dita—des de que En Cambó és el primer *caliquenyo* i exministre de la Corona i candidat a la mà d'una marquesa i amic d'En Trias i d'En Batlle, i defensor de monopolis, quin interès ens poden tenir les declaracions d'En Cambó?

Tirem-hi un vel, doncs, i deixem-ho córrer.

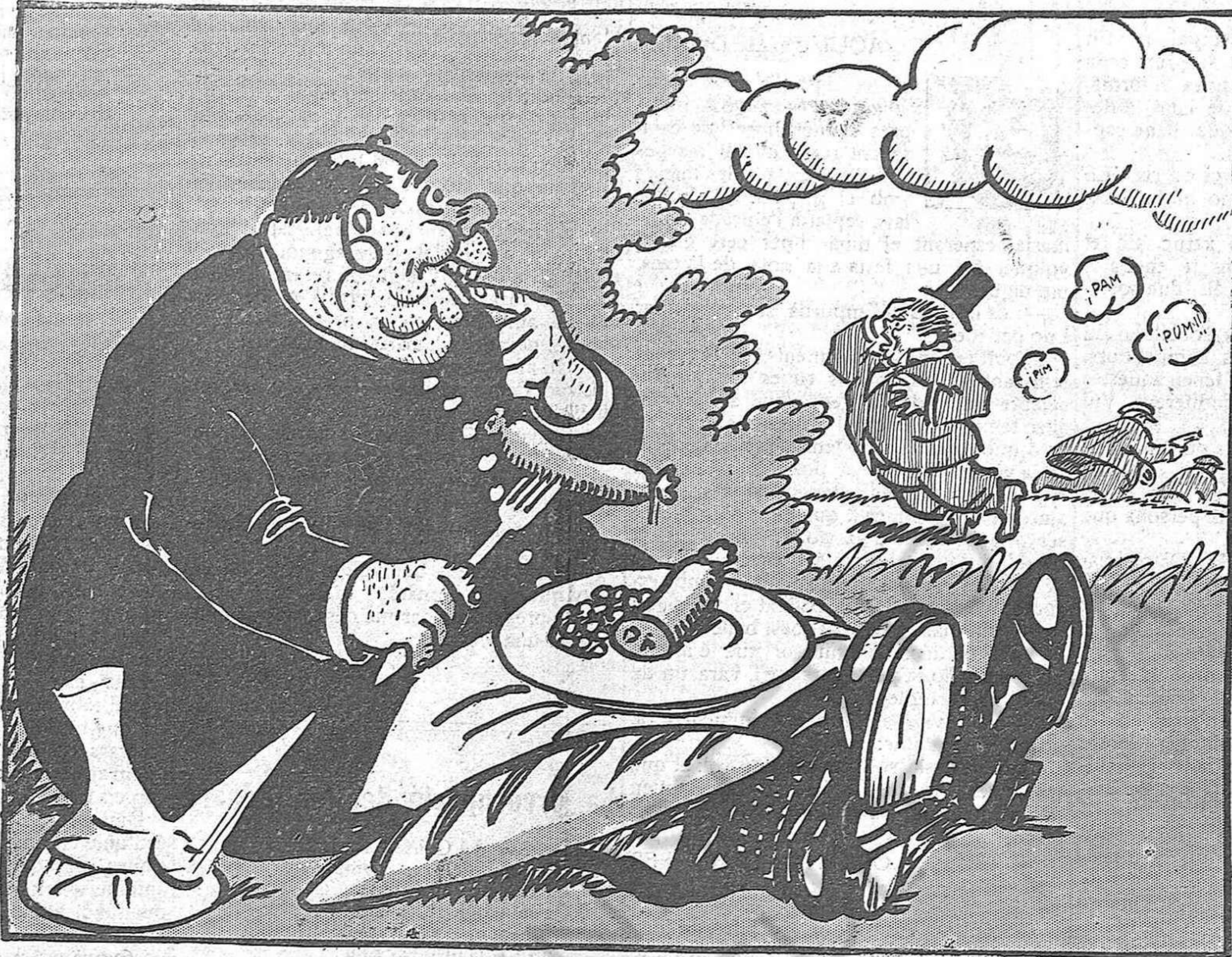
Reflexions de un diputat de la majoria:

«Es molt extraordinari lo que passa amb els meus discursos. Abans de pronunciar-los,estic quatre dies sense dormir; i quan els pronuncio, l'auditori s'adorm al cap de cinc minuts.»

Llegim en una *Religiosa* que publica *Las Noticias*.

«Mañana saldrá de la Parroquia de Horta una romería para Montserrat.

El gran neutral



— Prou odi, fills meus!... Mireu que no dono l'abast per a dir misses!

Tinc el gust de recordar als estimats llegidors que la setmana entrant LA CAMPANA DE GRACIA publicarà un número extraordinari, dedicat als Morts.

Aqueix número serà de doble tamany i de doble preu; anirà atapeït de caricatures satíriques, de articles polítics i literaris, de versos i acudits.

Vaja que serà una CAMPANA digna de repicar en la vetlla de Tots Sants i el millor passa-temps per a amenitzar la clàssica castanyada.

Un fill del comte de Romanones ha sigut greument ferit a les operacions del Marroc.

Tan mateix és de planyer. Es tant de planyer com si es tractés de qualsevol altre fill de veí, que li hagués ocorregut la mateixa desgràcia.

L'ex soldà Muley-Hafid s'ha alabat aqueixos dies de posseir un diamant del tamany d'un ou de gallina.

Diu que val tants diners! Doncs miri que, en els temps que correm, potser ens estimariem més l'ou que el diamant.

Al preu que han posat ara als ous els homes de la «Lliga!»..

Llegim:

«En el ministerio de Estado ha hecho su presentación un nuevo embajador.»

Serà el *Ambaixador de l'Hivern?*

Se diu que la setmana entrant arribarà a Barcelona la sereníssima Infanta donya Isabel.

Deu venir per a anar a la Fira de Mostres? Ah!... aixís es comprèn!

Lliconeta d'història sagrada:

— Quin fou el primer matrimoni del món?

— Adam i Eva.

— Molt bé. Qui fou Adam?

— El pare de tots els homes.

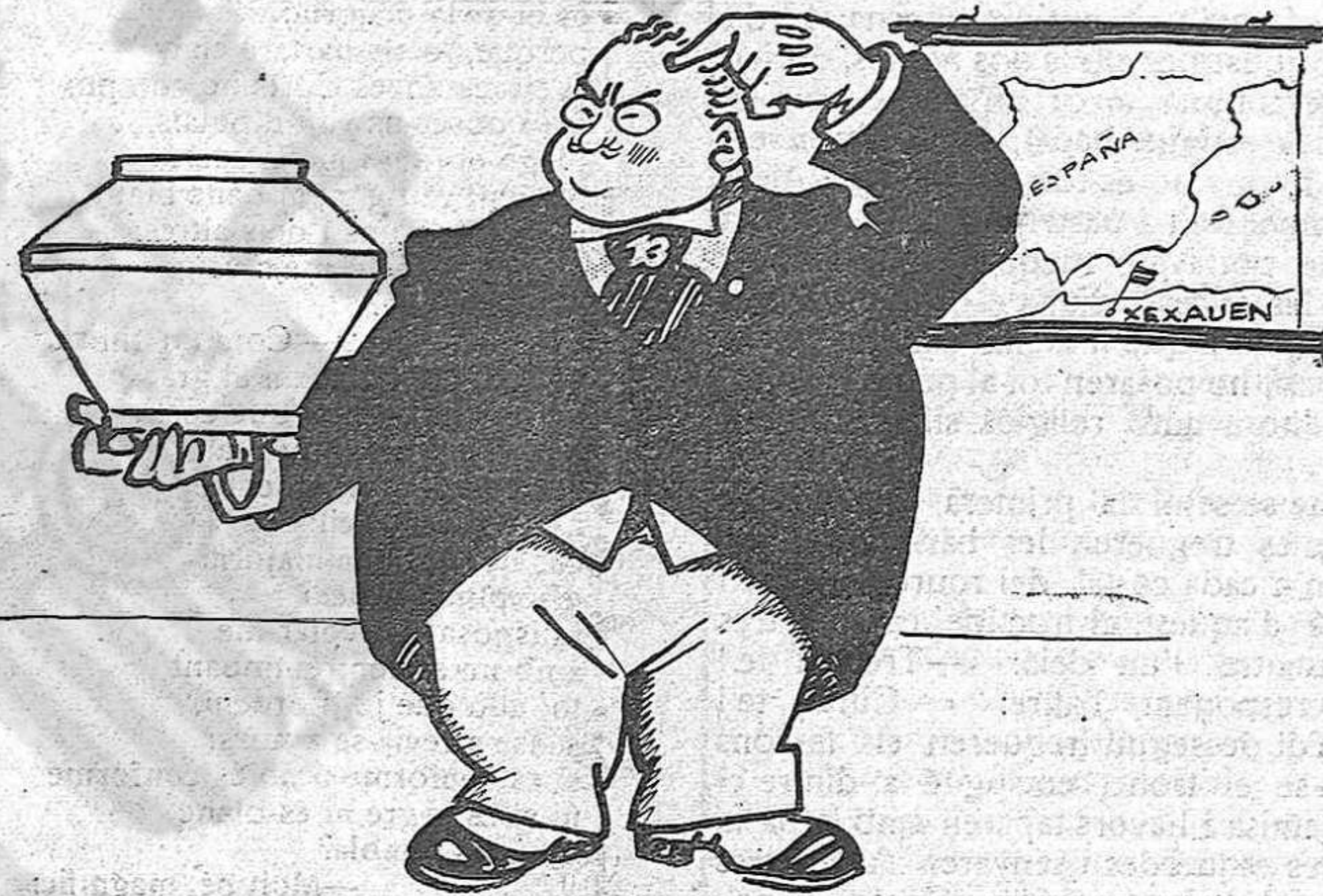
— I Eva?

— La mare de totes les dones.



Cavallers: Delfi Noel: Entra en cartera sense assegurar-li res respecte al seu destí definitiu. — Horta: No'ns acaba de satisfer el seu dibuix. Aquelles mans!... aquelles cames!... — T. Roig i Llop: Anirà.— J. Costa i P.: Moltes mercès.— Andresito: Els cantars podrien ésser més graciosos.— Ramon Fort (Manlleu): Vostè no ens cansa mai, no, senyor. Al contrari; el llegim amb molt gust.— Samuel Roca i Rodó: Si es pot escursar, sí, senyor, si no permet estisorada, serà impossible publicar-ho. S'agraeix l'envio; entra en cartera, però no li prometo l'interserció, que depèn de varies circumstàncies.

Rumiant la mostra



— Es raro!... Com més vell me faig, més me decanto a la minoria.

Estarà de regreso el próximo lunes a las diez de la tarde...

Les deu de la tarda?

Del meridià de Greenwich o del rellotge del rector d'Horta.

Veig que a Madrid estan organitzant un somatent calcat amb el que exerceix a la nostra ciutat.

Per ells faran.

Ja sabran aviat el pa que s'hi dona!

Diuen que avui arriba a Barcelona el senyor ministre del Treball.

No és que vingui; és que el fan venir.

El fan venir per a inaugurar la famosa Fira de Mostres i—de passada—a estudiar la complicada qüestió social.

Pobre!... Ja que va a la fira de mostres, que comenci a rumiar la mostra.

Que ben segur se'n entornarà tan tonto com els altres.

Rectificant l'espècie que corria, de que intentava fer campanya electoral, el diari madrileny *Espana Nueva* s'apressa a anunciar que els seus homes inspiradors seguiran la conducta que acordin els obrers de la conjunció socialista-sindicalista.

Això vol dir...

Això vol dir que En Layret, l'Alomar i En Domingo ja no seran sols a quedar-se en terra. I potser val més així. Ja que no poden evolucionar l'Espanya des de la Cambra de Diputats, a veure si la revolucionen al carrer.

Una criada va a confessar-se.

De què t'acusa la consciència, bona minyona?

— De que un dia vaig calar foc a la casa on serveixo.

— Hi vas calar foc?... I perquè ho vas fer?

— Perquè el meu *novio* és bomber i volia que vingué a veure'm.

Dissabte que vé

EXTRAORDINARI

de

La Campana de Gràcia

Número pels vius
dedicat als morts

8 planes 20 cèntims